

Слѣдъ изминуванието пакъ на нѣколко врѣме той по-пыталъ: «Господинъ Франклинь вѣтрѣ ли е?» — «Вѣтрѣ въ печатницѣтъ е,» рѣкло момчето.» Искамъ да го видѣ.» казалъ той. Момчето тутакъ си извѣстило Г. Франклина че единъ человекъ въ книгопродавницѣтъ иска да го види. Франклинь оставя навчасъ бързѣтъ работѣ на вѣстника си и влѣзва въ книгопродавницѣтъ. «Господине Франклинне, му казва помайличавый-тъ куповачъ, коя е послѣдната цѣна на тѣзи книгѣ?» «Шестъ Франга,» отговаря Франклинь. «Шестъ франга?! че що толкозь, когато момчето ми каза че е петъ франга:» «Вѣрвамъ, отговаря Франклинь, и азъ прѣдпочитахъ на прѣжнитѣ петъ франга отъ сегашнитѣ шестъ, ако да бѣхъ си останѣлъ въ печатницѣтъ и да си слѣдувахъ работѣтъ.»

Ветошари.

Когато върви человекъ съ параходѣтъ по край Цариградскитѣ махалы *Кабаташь*, *Бешикташь* и други, той съгледва на бо-клуцитѣ цѣлы купища хора, които разравятъ сметѣтъ и събиратъ нѣщо въ своитѣ кошници. Това сѣ *ветошаритѣ*, сир. хора които събиратъ ветитѣ парцали, за да ги продаватъ и да живѣятъ. За поминѣкътъ на Цариградскитѣ ветошари ний нѣмамы никакви свѣдѣнія, защото въ Цариградъ на нищо не се държи статистика. Ний ще кажемъ нѣщо само за парижскитѣ ветошари.

Това бѣдно-промышленно съсловіе, което живѣе съ трохитѣ на другитѣ, брой въ Парижъ, до 20-30000 души. Тѣ живѣятъ въ отдалеченитѣ махалы и само вечеръ влзаятъ въ градѣтъ, за да вършатъ своето малко званіе. Тѣ се раздѣлятъ на 3-4 дѣла едни събиратъ вълненитѣ парцали, други — платненитѣ, трети — коститѣ, четвърти — угаркитѣ отъ цигаритѣ а пакъ, други — мѣшиненитѣ парчета и др.

Тѣзи 30,000 ветошари занасятъ у тѣхъ до 30,000 кошници съ парцали, отъ които всяка струва едно възъ друго по единъ франгъ. Ще каже тѣ спечелватъ 30,000 франгы, до дѣто другитѣ стоятъ. Тѣзи хора сѣ мирни и най-малко сѣ са намѣсяли въ Парижкитѣ мятежи. Стоката си тѣ продаватъ на книжнитѣ фабрики, ако е парцали, на сахарнитѣ или на чифлицитѣ ако е кошти. Така тѣ живѣятъ съ оноа, което другитѣ хвърлятъ като стъсѣлъ непотрѣбно.